

[Pürschel.]

endvidere Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde gaa til en Deling af Højesteret — jeg erkender naturligvis fuldt ud den store Værdi, det har, at Højesteret nu altid optræder som en Enhed, men jeg maa dog paa den anden Side sige, at jeg ikke ser, at det vilde være nogen Ulykke, om man kom til en Deling af Højesteret, navnlig hvis man bevarede Adgangen for Højesterets Præsident til i visse store principielle Sager at anordne Sagens Behandling af den samlede Ret og maaske i dette Tilfælde med et lidt større Antal voterende, end man normalt bruger.

Blandt disse Spørgsmaal bør ogsaa nævnes den offentlige Votering. Derom har jeg altid tidligere sagt, at det forekommer mig personligt, at Kravet om offentlig Votering kan underbygges med mange særdeles gode Argumenter. Jeg minder om, at Norges Højesteret, som i sin Tid har været afgjort Modstander af offentlig Votering, nu stiller sig paa det Standpunkt, at den ikke vil give Afkald paa den. Det er en Betragtning, som for mig vejer ret stærkt til. Men med al den Respekt, jeg har for Højesteret, og den, som jeg tror, at alle Jurister har, finder jeg det naturligvis overordentlig betænkeligt at gaa til en Reformering af dette Forhold, saa længe Højesteret saa afgjort modsætter sig det, saaledes som den gør det. Men jeg finder dog, at dette Spørgsmaal maa gaa ind i den samlede Overvejelse, som jeg altsaa finder i høj Grad paakrævet. For Tiden mener jeg herefter ikke at kunne stemme for den offentlige Votering.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse henvisse til en Artikel, som Højesteretssagfører Bache har skrevet i „Ugeskrift for Retsvæsen“ 1927, B. Side 180, der, bortset fra en enkelt meget uklog Bemærkning, forekommer mig i høj Grad læseværdig.

Endnu staar tilbage i denne Forbindelse at omtale det Spørgsmaal, som har givet mest Anledning til Debat i Offentligheden den sidste Tid, nemlig Adgangen til at procedere for Højesteret. Der var i sidste Samling i den Betænkning, der da blev afgivet, stillet en Række Ændringsforslag af et Mindretal bestaaende af det ærede Medlem Fru Hauschultz og de ærede socialdemokratiske Udvalgsmedlemmer, medens det ærede Medlem Hr. Elmquist, som i og for sig havde Sympati med de stillede Ændringsforslag, af Grunde, der er gjort Rede for i denne Betænkning, ikke var Medforslagsstiller. Disse Ændringsforslag,

som nu findes optrykt i Underbilag 2 til Bilag 7, gik principielt ud paa, at Sagførerne skulde deles i to Klasser, Underretssagførere og Advokater. De sidste skulde være cand. jur. mindst med haud. prim., de skulde have en vis Praksis og skulde aflægge en Prøve ved Landsretten. Prøve ved Højesteret var altsaa ganske afskaffet ved denne Ordning. De skulde straks kunne møde ved alle Retter og ved Højesteret efter 5 Aars Beskikkelse i egne Sager og efter 10 Aars Beskikkelse i alle Sager, subsidiært foresloges det, at dette sidste skulde bortfalde, det vil altsaa sige, at der som Betingelse for almindelig Møderet ved Højesteret skulde bevares en Prøve. Paa dette Punkt er man nu, som jeg allerede har antydnet, naaet til Enighed og har foreslaaet i Ændringsforslagene 25, 26, 59 og 91, at Prøven bevares som Betingelse for en almindelig Adgang til at procedere ved Højesteret, dog saaledes, at denne erstattes med en Prøvetid paa halvandet Aar. Indenfor disse halvandet Aar skal den paagældende saa møde i 4 Sager, som han selv skal skaffe sig, dog at der efter §§ 59 og 91 af Højesterets Præsident kan gives ham Beskikkelse til at møde enten i en borgerlig Sag eller i en Straffesag, altsaa kun een Gang under hver Prøve. Uden Prøve kan saa visse Sagførere møde for Højesteret, naar de for det første opfylder Betingelserne for at blive Højesteretssagfører, det vil sige, at de skal have deres juridiske Embedseksamen med 1ste Karakter, at deres Vandel skal være i Orden, hvorom Erklæring skal foreligge, og at de skal have haft Beskikkelse i 8 Aar, selv om den har været deponeret i nogen Tid. Man er enig om, at dette Kriterium ikke er helt rationelt, men det har været umuligt at finde noget andet, og man er saa blevet staaende herved. Dernæst skal Sagen være ført af ham selv eller hans autoriserede Fuldmægtig. Dette sidste har der i Udvalget været en Del Debat om, hvorvidt man skulde have Adgang til at procedere for Højesteret, naar ens Medvirkning til Sagen i forrige Instans blot gav sig det ydre Udtryk derigennem, at ens autoriserede Fuldmægtig mødte, men fra den Side, der var særlig interesseret heri, holdt man meget stærkt paa, at dette skulde være Tilfældet. Jeg tror, at Regelen er uden større Betænkelighed, idet sikkert den paagældende Sagfører, hvis han har til Hensigt at ville føre Sagen videre frem til Højesteret, selv vil procedere Sagen i de allerfleste Tilfælde og i hvert Tilfælde vil være nødt til at følge den saa nøje, at den Begrundelse, der ligger bag det hele, at han skulde være særdeles